

خوی شهر دارالصفاء و زیبایی ها

آذر 15, 1395

نشریه الکترونیکی نگاه - خوی که امروزه مهمترین شهر استان آذربایجان غربی بعد از اورمیه می باشد از اهمیت نظامی و تجاری ویژه ای برخوردار بوده و دارای آثار تاریخی متعددی است. خوی در قرن سیزدهم به علت زیبایی شهر و وجود باغات سبز و روح افزا و کثرت مناظر دلربا و چمنها به لقب دارالصفاء و بعد از آن به دارالمؤمنین مشهور بوده است. شهر خوی از قدیمترین شهرهای آذربایجان است و بدین سبب در متون تاریخی سلجوقی بنام ترکستان ایران نامیده شده است.

این شهر اولین شهر استان آذربایجان غربی از نظر وسعت و دومین شهر از بعد جمعیت و نفوس است. خوی یکی از کهنترین مراکز تمدن در شمال غرب ایران و کانون بسیاری از حوادث تاریخی بوده است. خوی به دلیل واقع شدن در مسیر جاده ابریشم و جاده تجارتی شرق و غرب، مورد بازدید بسیاری

از جهانگردان و ایرانشناسان واقع شده است. از منابع تاریخی و سفرنامه ها از جمله **سفرنامه ناصر خسرو** مطالب قابل توجهی درباره خوی بدست می آید. زبان رایج در میان مردم خوی ترکی آذربایجانی است.

شهر خوی که نام باستانی پهلوی آن گواه دیرینگی تمدن در آن است، در زیر پای رشته کوههای سر به فلک کشیده « اورین » قرار دارد، نام این کوه هم از زبان پهلوی و منسوب به « اور » صورت کهنه ابراست. در سایه همین کوه است که جلگه خوی بعد از کرانه های دریای خزر پرباران ترین مناطق ایران است و به همین سبب از کهن ترین روزگاران آباد و مسکون بوده است.

ویژگی دیگر رشته کوههای اورین این است که همواره مرزگاه طبیعی اقوام ساکن دو سوی آن بوده و شهر خوی در کنار آن بیش از هزار سال شاهد جنگ ها و مهاجرت ها و پذیرایی کاروان ها بوده و همچون مرزبان وفاداری در برابر هجوم ها ایستاده و زخم ها خورده است .

آخرین سال های پلائی خوی در دوره کریم خان زند بود که امیران دنبلی (احمد خان و حسین خان) در خوی امارت داشتند و شهرهای مجاور را تابع خوی کردند و آن را به صورت یکی از شهرهای مهم و معروف آن

عصر درآوردند. از يك سو با برقراري عدالت اجتماعي و تأمين امنيت كاروان ها و جمع آوري ماليات از شهرهاي مجاور ، اقتصاد خوي را رونق بخشيدند و از ديگر سو با جلب شاعران و اديبان و دانشمندان به اين شهر و حمايت از آن ها يك كانون مهم فرهنگي به وجود آوردند.

شهر خوي بارها از آبادي و رونق و ثروت برخوردار بوده و متون تاريخي از اهميت و اعتبار آن و رفاه مردمش حكایت ها دارند و « زرخوي » ، « ديبي خوي » و « گل سرخوي » مضامين زيبايي در اشعار شاعران پديد آورده است. اما با كوشش مداوم دنبلي ها و عباس ميرزا در آباداني خوي اين شهر به جايي رسيد كه آن را « عروس شهرهاي ايران » ناميدند و در دوره قاجار به هر يك از شهرها لقبی داشتند ، خوي لقب « دارالصفاء » يافت. تا عباس ميرزا زنده بود حكومت خوي با او يا با دايي اش اميرخان سردار بود، بعد از آن هم يكي از پسران پادشاه وقت از تهران فرمان حكومت خوي را دريافت مي كرد.

شهر خوي با پيشينه تاريخي طولاني، موقعيت طبيعي و جغرافيايي كم نظير، ريشه هاي فرهنگي عميق، قابليت هاي اقتصادي فراوان و جمعيتي روز افزون، در حال حاضر داراي كالبدی در خور ويژگي هاي مهم است. طی ساليان طولاني، مهمترين مركز فعاليت و تجارت در سطح فرا منطقه ای بوده و با داشتن بازاری فعال و زنده و در حال رشد از شهرهای مهم شمال استان به شمار رفته و شهرهای ماکو، شوط، سیه چشمه، قره ضياء الدين، پلدشت سلماس و بخش های مجاور را از لحاظ خدماتی، درمانی، ورزشی و اداری را پوشش می دهد.

خوي قطب اقتصادي مهم کشور

خوي بعنوان شهر مرزی، از مسير جلفا به نخجوان و ارمنستان می پيوندد. شهرستان خوي تنها راه مرزی نزديك به کشور ترکیه است و به علت فاصله طولانی ساير بازارچه ها با وان، گشايش مرزی رازی اين فاصله را به حداقل رسانده و اين مسير بين المللی و ترانزيتی در مقوله های صادرات و واردات و ارتباط بين شرق و غرب بسيار تاثيرگذار شده است. و به عنوان چهارراهی بسيار معتبر برای اتصال اين حلقه بسيار پر اهميت اقتصادي و حتی اجتماعي است.

خوي به دليل واقع شدن در مسير جاده ابريشم مورد بازيدي بسياری از جهانگردان و ايرانشناسان واقع شده است. از منابع تاريخي و

سفرنامه ها از جمله سفرنامه ناصرخسرو مطالب قابل توجهی درباره خوی بدست می آید.

موقعیت اقتصادی و بازرگانی خوی از دیرباز مدنظر بوده است. در عهد پیش از اسلام یعنی از سده های دوم پیش از میلاد تا سده شانزدهم میلادی، شعبه ای از بزرگراه ابریشم که شرق و غرب را بهم وصل می نمود از شهرستان خوی عبور می کرده است و برای خوی موقعیت ممتازی فراهم کرده و این محل را بعنوان یکی از مراکز تجارتي و فرهنگي آذربایجان مطرح ساخته بود.

این جاده تاریخی و قدیمی از دورترین نقطه شرقی چین شروع شده و سرانجام در خوی چندین شاخه شده، شاخه ای از آن از طریق وان به غرب رفته و به دریای مدیترانه منتهی می گشت. شاخه دیگر از طریق جلفا و نخجوان و سرزمینهای قفقاز به اروپا متصل می شد و شاخه ای نیز پس از عبور از پل خاتون بطرف ارومیه و همدان کشیده شده و سرزمینهای جنوبی را به جاده ابریشم وصل می کرد. این راه در بین توده مردم به مکه یولو شهرت داشت.

مرغوبترین آفتابگردان ایران به [شهرستان خوی](#) اختصاص دارد. دانه های روغنی آفتابگردان و تخم کدوی خوی از جایگاه ویژه ای برخوردار است. بزرگترین مرکز توزیع اختصاصی تخم آفتابگردان کشور نیز در خوی فعال می باشد.

شهرستان خوی با توجه به طبیعت بسیار زیبا و کوهستانی خود و با دارا بودن بیشترین کندو، قطب اول تولید عسل خالص در سطح کشور می باشد. فرش خوی با ثبت طرح ماهی در فهرست آثار ملی و با دارا بودن پیشینه بسیار غنی بافت فرش در این شهرستان، بعنوان یک محصول صادراتی و یک برند جهانی به شمار می آید.

قرار گرفتن خوی در حساس ترین نقطه جغرافیایی چه از لحاظ ترانزیت بین المللی و چه از نظر تولید محصولات بسیار مطلوب کشاورزی، در شمال غرب کشور آنرا به یک قطب اقتصادی مهم تبدیل شده است.

[تنها مسجد روباز در کشور متعلق به دوره ایلخانی در شهرستان خوی](#)

[شهرستان خوی](#) از قدیم به سبب تدین مردمش به دارالمومنین معروف بوده و به این دلیل مراکز عبادی فراوانی در این شهرستان به وجود آمده است. این شهرستان بیشترین مساجد تاریخی را در استان آذربایجان غربی در خود جای داده است؛ مساجد حاجی بابا، ملاحسن،

حجّیه، شیخ، سیدالشهدا، داش آغلیان، سلمان خان، ملاحمد، مطلب خان، مسجد قرمز چورس و مسجد خان از مساجد قدیمی و تاریخی خوی هستند که همه آنها آباد و کانون عبادت مومنان است و معماری بکار رفته در این بناها و آثار مذهبی کهن، منحصر به فرد است.

مسجد مطلب خان در مرکز شهر خوی و در ابتدای خیابان طالقانی در فاصله حدود 30 متری بازار قدیمی شهر قرار دارد. ویژگی‌های معماری این مسجد کم نظیر و بسیار جذاب کننده است و این ویژگی باعث تمایز این مسجد از دیگر مساجد تاریخی کشور شده است.

ساختمان اولیه مسجد مطلب خان در دوره ایلخانی بنا شده اما پس از تخریب شدن در اوایل دوره قاجار در حدود ۱۲۵۵ هجری قمری به همت مرحوم مطلب خان از نوادگان شیخ بهایی که زرگر مخصوص نایب السطنه عباس میرزا بود مرمت و تجدید بنا شد از این رو به احترام وی نام مسجد به مطلب خان تغییر یافت.

این مسجد شبستان بزرگ روباز مربع شکل دارد که دور تا دور آن را حجره های دو طبقه و شاه نشین های رفیع و ایوانی عظیم احاطه کرده است.

این بنا از داخل به شکل هشت ضلعی است و ایوان هایی در داخل این اضلاع ساخته شده است این مسجد دو طبقه است و به وسیله راهروهایی در چهار گوشه به صورت پله، پله به طبقه دوم راه دارد. در واقع محراب این مسجد با ۱۲.۵ متر ارتفاع و ایوان آن با ۲۵ متر ارتفاع از بلندترین محرابها و ایوانهای مساجد در ایران است و بنای کنونی مسجد به ابعاد تقریبی 30×23 متر، در میان دارای صحن روبازی به ابعاد تقریبی 16×16 متر است که در اطراف آن، حجرات دو طبقه، شاه نشینهای رفیع و در وسط آن، حوض سنگی بزرگی قرار دارد و علاوه بر آن در بخش شمالی، شبستانی مستطیل شکل به ابعاد تقریبی 10×6 متر واقع شده است و فضای داخلی گنبد خانه به ابعاد تقریبی 16×16 متر با پوشش بزرگ گنبدی مسقف می شده و در اضلاع داخلی آن، شاه نشین های بزرگ، و در میان ضلع جنوبی، محراب بزرگی قرار دارد.

گنبد های آجری با منارها و گلدسته های بلند، رواقها با ستونهای سنگی تراشیده و بدون تزئینات، شبستانهای فراخ و دل گشا با طاق نماهای بزرگ قوسی و محرابهایی با گچ بریهای ساده از مهمترین ویژگیهای معماری مساجد تاریخی خوی است و تزئین کاشی کاریها با مظاهر معنوی و مفاهیم والای مذهبی در انتخاب رنگ، شکل و فرم در

این مساجد چنان زیبا است که انسان شیفته معنویت را به سوی خود جلب می‌کند و در واقع دریچه‌ای از شناخت عظمت معماری اسلامی به روی انسان می‌گشاید.

غار علی‌شیر طولانی ترین غار در آذربایجان غربی

منطقه علی‌شیر در محدوده اقلیمی مدیترانه‌ای سرد قرار گرفته که متوسط دمای سالانه آن 5/7 درجه سانتیگراد و متوسط بارندگی سالانه آن 350 میلیمتر است.

از سال تاسیس روستا اطلاعات دقیقی در دست نیست ولی قدمت آن بر اساس اطلاعات موجود در کتاب تاریخ خوی (نوشته دکتر محمد امین ریاحی) به نام محال سکمن آباد به سه هزار سال می‌رسد. براساس اطلاعات شفاهی، دو برادر به نام‌های حاج عباس بیک و شرف‌خان بیگ یکی علی‌شیر و دیگری زورآباد (زرآباد فعلی) را ساخته‌اند و الان هم مرز بین این دو آبادی محلی است که به زبان محلی مالاباس (ملا عباس) می‌گویند..

در روستای علی‌شیر سه زیارت‌گاه به نام‌های شیرسوار (به زبان محلی شله‌سووار)، سبد نقی‌آقا (موسوی) و قره‌داش وجود دارد اما مهم‌ترین مکان جذب گردشگر در کل منطقه صفائیه، غار علی‌شیر می‌باشد که تقریباً در فاصله 1.5 کیلومتری شمال علی‌شیر واقع شده است. به این غار در زبان محلی (دیبسیر کوهول) یعنی غار بی‌انتها می‌گویند. این غار با دو ورودی در مسیر علی‌شیر به روستای دنبکی و بین کوه جابا و چراگاه قره‌آغل قرار دارد

همانند تمام شهرها و روستاهای نزدیک به مرز، به دلیل نبود کارخانجات صنایع تبدیلی و یا اکتشاف معدن، وضعیت اشتغال در روستای علی‌شیر خوب نیست و خیلی از تحصیل‌کرده‌ها بیکار می‌باشند و چاره‌ای جز مهاجرت ندارند و همین امر در صورت تداوم، باعث خالی شدن روستاها از سکنه و هجوم آن‌ها به شهرها می‌شود و در نهایت مشکلات شهرها هم روز بروز بیش‌تر می‌شود. ایجاد کارگاه‌ها و کارخانجات کوچک صنایع دستی و تبدیلی و کارخانجات آب معدنی می‌تواند به رفع بیکاری کمک نماید.

عسل علی‌شیر بسیار معروف بوده است. تولیدات گندم، تخمه آفتابگردان و تخمه کدو و انواع علوفه دام، سیب و آلبالو در این روستا به مقدار کافی وجود دارد ولی از آمار عددی آن‌ها اطلاعاتی در دست نیست.

غار " علی شیخ " در این منطقه از جاذبه های طبیعی آذربایجان غربی است که در 48 کیلومتری خوی و یک کیلومتری روستایی به همین نام قرار دارد. تالارهای سنگی، دالان های زنبوری شکل، دو دهانه بزرگ و کوچک ورودی و قندیل های سنگی از جمله مناظر دیدنی این غار طولانی است.

در غار علی شیخ چندین نوع خفاش وجود دارد که نکته جالب در مورد خفاشها این است که همه این خفاشها در محل خاصی از غار که یک تالار بزرگ می باشد جمع شده اند و در آنجا زندگی می کنند این تالار به دلیل وجود این خفاشها به نام تالار خفاشها نامگذاری شده است. در درون غار تکه های سفالهای شکسته به فراوانی یافت می شود. همچنین استخوانهای انسان و حیوانات در درون غار به همراه یک استخوان جمجمه سر انسان در غار وجود دارند.

ویژگی شیب منطقه بیانگر آن است که سطوح کم شیب غالباً در امتداد دره قرار گرفته اند که روستا و مزارع باغات در آن توسعه یافته اند و در محدوده غار شیبهای غالب بین 15 تا 50 درصد قرار دارند.

غار از نوع طبیعی و از غارهای کارستی (بنا به اظهارات بعضی از افراد درون غار آب هم وجود دارد ولی تا به حال آبی مشاهده نشده است برای پیمایش با توجه به نوع پیمایش وسایلی مورد نیاز است که برای یک پیمایش معمولی که حدود 3 ساعت طول میکشد همراه داشتن چراغ قوه و باتری و داشتن لباس و کفش مناسب الزامی است.

اگر صنعت توریسم در این شهرستان احیا شود زمینه های اشتغال برای جوانان جویای کار و زمینه برای سرمایه گذاری سرمایه گذاران فراهم خواهد شد.

ریشه کلمه خوی

نام شهر خوی، کلمه ای ترکی است. در زیر به برخی از نظریه های گوناگونی که در ریشه شناسی این نام ترکی مطرح شده اند اشاره می گردد

کلمه "خوی" فرم باستانی کلمه "قوی، Qoy, Quy" در ترکی قدیم است که مفهوم "چوخور" (سرزمین پست) را می رساند. در دیوان لغات ترک، "قوی" به معنی دره، بستر و بخش مسطح دره، وادی بزرگ و گود بین دو کوه و ته آمده است. هم ریشه با کلمات "قویتو Quytu" و "قویاق Qoyaq".

- قویاق Qoyak: به معنی وادی بزرگ و گود بین دو کوه، گودی طبیعی ایجاد شده بین کوهها و صخره ها، گودی طولی که در دشتها توسط برکه های آب ایجاد می شود است.

- قویتو Quytu: رد کلمه باستانی ترکی «خوی-قوی» را در واژه «قویتو Qoytu – Quytu» که مرکب از کلمه «قوی» به علاوه پسوند «-تو» می باشد نیز می توان مشاهده نمود. در لغتنامه ائتمولوژیک ترکی در مقابل کلمه قویتو Kuytu گفته می شود: «چوخور یئر çukur yer، گونه ش آلمایان یئر، کؤلگه (ترجمه: جای پست، محلی که آفتاب نمی گیرد، سایه). کلمه کویتو Kuytu در ترکی عثمانی و ترکی مدرن ترکیه به معنی جای خلوت، محلی دور از چشم، محافظه شده از باد، است. ظاهرا این کلمه با واژه «قویتو» مغولی به معنی پشت، عقب، شمال و واژه «کوز Küz» ترکی به معنی محلی که آفتاب نمی گیرد در ارتباط است. پسوند -تی، -تو، پسوند اسم ساز از اسم بوده و در ترکی آناتولیائی قدیم به شکل -دو موجود است (ائلتی Elti، قویتو Koytu، تورتو Tortu، اکتی Ekti، پیرتی Pirtı، پینتی Pintı). این پسوند تصغیر و تخفیف در ترکیب با واژگان تقلیدی که به -یر، -ور، -یل، -ول و ... ختم می شوند بسیار فعال است: فیسلیتی، زونقولتو، فیشیرتی، اینیلیتی (ترکی آناتولیائی قدیم).

وجه تسمیه «خوی»

1. آرامنه در اوایل قرن بیستم میلادی نیز برای رسیدن به اهداف شان مانند بسیاری از اسامی جغرافیایی آذربایجان، خوی را کلمه‌ای ارمنی می دانند به معنی قوچ. البته پاسخ آنها را جناب مهدی آقاسی در تاریخ خوی داده اند. چرا که خود آرامنه این شهر را در طول تاریخ «هیر» نامیده‌اند و همین مؤید این مطلب است که واژه «خوی» ریشه در زبان ارمنی ندارد، چرا که اگر داشت لاقلاً باید خودشان آن را به کار می‌بردند.

2. دستگاه رسمی دولتی در دوران پهلویها و جناب آقاسی مؤلف کتاب ارزشمند «تاریخ خوی» ریشه این کلمه را در زبان پهلوی، فارسی و کردی جستجو کرده اند و عنوان نموده اند که خوی واژه ای است به معنی نمک. حال آنکه صرف وجود کلمه ای مشابه «خوی» در زبان فارسی دلیل آن نمی‌شود که ما ریشه نام شهر خوی را از آن بدانیم. بلکه باید این واقعیت با سایر واقعیت‌های منطقه ای نیز همخوانی داشته باشد. (توجه شود که

در سطح کره خاکی نقاط متعددی وجود دارند که نام آنها تشابه لفظی با نام خوی دارد، حال آنکه هیچ ارتباط و پیوند تاریخی - فرهنگی مابین آنها و خوی وجود ندارد.) اینکه آیا ملل فارس زبان و کرد زبان در برهه ای از تاریخ در این سرزمین سکونت داشته اند که اینجا را با نامی منبعث از زبان خود نام دهند، مساله ای است که تا به حال از سوی مورخین بی‌غرض تایید نشده است. درست است که زبان فارسی از قرون پنجم و ششم در آذربایجان در کنار زبان عربی به عنوان زبان ادبی به کار گرفته شده است، ولی این بدان معنی نیست که مردم آذربایجان نیز به زبان فارسی و یا یکی از منشعبات آن - مثلاً کردی - سخن می‌گفته اند. مساله دیگر آنکه همان واژه ای که در زبان فارسی معنی نمک می‌دهد و در شاهنامه فردوسی نیز با مفهوم عرق تن آمده است در اصل دارای تلفظی شبیه خَی khay است نه khoy و بعدها در سده های اخیر به صورت خوی khoy تلفظ می‌شود.

3. مساله دیگر آنکه حتی امروزه نیز نام مکانی را نمی‌توان یافت که «نمک» و یا هم معنی آن باشد. شاید بتوان اسامی مرکبی را یافت که واژه نمک و دوز و سلت و ملح و ... در آنها باشند ولی اینکه نام یک منطقه جغرافیایی را فقط «نمک» یا معادل آن بگذارند امری بعید و بی‌بنیان به نظر می‌رسد.

4. ریشه‌یابی نام خوی در واژه فارسی - پهلوی «خَی khay» چنان بی‌اساس بود که جناب دکتر محمدامین ریاحی مؤلف محترم کتاب «تاریخ خوی» در کتاب خود زیاد بر روی آن اصرار نورزید و به دنبال پیشنهاد و جایگزین بهتری گردید.

5. جناب آقای صدراپی خویی در کتاب سیمای خوی نیز پیشنهاد دیگری برای ریشه‌یابی کلمه خوی ارائه دادند و آن این بود که آن را مأخوذ از کلمه «قویون - قوی» - در ترکی معنی میش و گوسفند می‌دهد - دانستند که با توجه به ترک تبار و ترک زبان بودن مردم شهر خوی پیشنهاد جالبی بود.

6. منتهی ذکر نام خوی از همان سالهای آغازین دوره اسلامی به همین شکل فعلی آدمی را بر این می‌دارد که ریشه کلمه خوی را در زبانهای مرده قبل از میلاد جستجو کند. کاری که دکتر ریاحی و بعدها جناب نصیری - در کتاب خوی در گذر زمان - بر روی آن کار کردند، هر چند که به نتیجه قطعی نرسیدند.

7. ذکر واژه «اولخو» و «حویه‌وه» در سال‌نوشته‌های آشوری، نیز «حویله» در کتاب مقدس و مطابقت تقریبی محل آنها با همین شهر و منطقه خوی لااقل نشان دهنده این است که باید برای نام

خوی ریشه یا بی دقیقی صورت گیرد. در کتاب «خوی در گذر زمان» گرچه در حدود 12 صفحه در مورد نام خوی بحث شده است ولی با وجود مطالب زیبا و کارآمد در نهایت برای واژه خوی معنای مستقلی عنوان نشده است. این هم چندان دور از انتظار نبوده است. چرا که تا زمانی که کاوشهای باستان شناسی در منطقه ما صورت نگیرد و آثار مکتوب از آن دوران به دست نیاید و زبان‌دانانی بی طرف به مطالعه آنها ننشینند همچنان نام خوی در هاله‌ای از ابهام خواهد ماند. (چنانکه کسروی نیز به این موضوع وقوف داشته است.)

8. چندی پیش جزوه ای منتشر شد که در گوشه ای از آن در مورد وجه تسمیه خوی مطلب تازه ای نوشته شده بود. اینکه کلمه «خوی» مفهوم «چوخور» را می‌رساند و این با صفتی که همگی‌مان برای این منطقه به کار می‌بریم همخوانی دارد. خویی‌ها خوی را «خوی چوخور» می‌نامند معنی آن نیز دشتی است که از مناطق همجوار پایین تر است. با پرس و جو معلوم شد که گویا در زبان سومری - که به عنوان اولین بانیان تمدن بشری و نیز اجداد ترکان امروزی شناخته می‌شوند - این واژه وجود دارد و به این معنی به کار می‌رفته است.

9. از سوی دیگر ما با دو اسم مشابه به لفظ «خوی» نیز مواجهیم: یکی «خیوو» (نام اصلی شهر مشکین شهر) و دیگر «خیوه» (در ترکستان - ازبکستان) جالب آنجاست که آخرین یافته های دانشمندان باستان شناس و مورخین نشان می‌دهد که اقوام سومری از آسیای میانه (ترکستان) با گذر از سرزمین آذربایجان به منطقه بین‌النهرین رفته اند و در طول این مدت مهاجرت، سالها در آذربایجان رحل اقامت افکنده اند و بسیاری از آنها نیز برای همیشه در آذربایجان ماندگار شده‌اند.

با در نظر گرفتن اینکه منطقه تمدن خیز «آراتتا» - مذکور در کتیبه های سومری - با منطقه خوی و کلاً غرب آذربایجان و شرق آنادولو منطبق می‌شود، احتمال اینکه نام «خوی» یک کلمه سومری (پروتو ترکی) به معنی سرزمین و دشت کم ارتفاع و پست بوده باشد زیاد است.

اما در مورد اجداد خویی‌ها و آذربایجانی‌ها و ساکنان اولیه این سرزمین نیز اشاره داشته‌اید به نام قوم «ماد». ولی این نیز با حقایق تاریخی همخوانی ندارد. متأسفانه در دوره پهلوی و به تبع آن بعد از آنها نیز اینگونه عنوان می‌شد که گویا تاریخ این سرزمین از 2500 سال پیش و با حضور اقوام به اصطلاح آریایی شروع می‌شود و

چنین قلمداد می‌گشت که این سرزمین قبل از این تاریخ دارای تمدنی در خور توجه نبوده است. حال آنکه تحقیقات دامنه دار مورخین بی‌غرض و در راس آنها مرحوم پروفیسور زهتابی حقایق بسیاری را روشن ساخت. بر این اساس قبل از حضور و شکل‌گیری اقوام ماد - که انتساب آنها به اقوام به اصطلاح آریایی نیز پایه و بنیان درستی ندارد - در سرزمین آذربایجان اقوام متمدن و دوران‌سازی چون هیتی‌ها، هورری‌ها، قوتتی‌ها، لولوبی‌ها، اورارتوها و مانناها زندگی و حکومت می‌کرده‌اند و امروزه در آذربایجان هر جا را می‌کنند فقط و فقط نشانه از تمدن آنها می‌یابند و بس.

لذا باید اذعان کرد که سرزمین آذربایجان و خوی به عنوان گوشه‌ای از آن دارای تاریخی بیش از هفت هزار سال است و باید با افتخار و غرور اضافه کرد که اجداد آذربایجانیان امروزی در شکل‌گیری و رشد تمدن‌های نامدار جهانی سهم بسزایی داشته‌اند که این نقش به مرور زمان و با کشفیات جدیدتر روز به روز عیان‌تر می‌شود.

فاطمه صمدزاده